

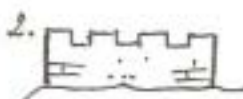
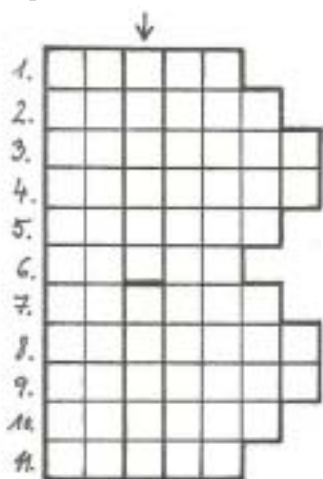

AHOJ DĚTI!

Pomalu končí mezidobí, což je období mezi dobami. Nyní mezi dobou vánoční a velikonoční. Tak, jako Vánoce mají svůj čas přípravy, tedy advent, a pak dobu vánoční, po kterou můžeme a máme radostně slavit, stejně i Velikonoce mají přípravnou dobu postní a pak zase dobu velikonoční. Jsou to svátky tak velké, že si důkladnou přípravu zaslouží.

Právě v příštím týdnu vstoupíme do postní doby. Bude to při Popeleční středě, kdy přijmeme od kněze znamení kříže na čelo popelem z jívových ratolestí. Je to symbol. Známe určité rčení – „sypat si popel na hlavu“ – tedy litovat něčeho, omlouvat se za něco špatného, brát na sebe odpovědnost za to, co jsme pokazili. My tedy také litujeme svých hříchů, vin, litujeme toho, že jsme ublížili svým bližním. Ale nejen to, tím znamením chceme naplňovat výzvu: „Čiňte pokání a věřte evangelium.“ Chceme se hlavně obrátit k Bohu, opustit své hříchy, otevřít Mu zcela své srdce.

Postní doba je dost dlouhá, a tak nám ke změně dává prostor. Pokusme se tedy něco si odepřít, každý si může zvolit to, co ho bude stát nějakou námahu, odříkání. Utvoříme tím místo pro Pána – pro modlitbu, pro bližního. Den po dni tak můžeme v postní době budovat něco krásného pro pochopení velikonoční radosti.

Obrázková křížovka skrývá jméno jedné postavy z Bible, která může být krásným příkladem pokání a rozhodnutí se pro Pána (1. část tajenky). Druhá část tajenky ukrývá jméno evangelisty, který tento příklad popisuje. Křížovka má tvar písmene B jako připomínka toho, že se obracíme k BOHU.

(Otazníček)

PRO STARŠÍ:

Stojíme na prahu postní doby. Každoročně dostáváme tento čas před Velikonocemi a současně také možnost s ním co nejlépe naložit. Využít ho a trochu se „posunout“ na naší duchovní cestě.

Hned v první kapitole Genesis čteme: „Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, muže a ženu je stvořil. (Gn 1,27) I vytvořil Hospodin Bůh člověka, prach ze země, a vdechl mu v chřípí dech života. Tak se stal člověk živým tvorem. (Gn 2,7)

Právě ta připomínka, že jsme prach a v prach se navrátíme, zaznívá na začátku postní doby. Jsme tu proto, že nás Bůh chtěl, Jemu vděčíme za život. K Němu – našemu Stvořiteli se tedy máme obracet. Máme být jeho obrazem, obrazem Nekonečné lásky...

Svůj obraz v zrcadle obvykle poznáme. Jak jsme ale „čitelní“ pro okolí? Jak se v nás zrcadlí Boží láska?

Postní doba nám nabízí prostředky – půst, modlitbu, almužnu, pomocníky k tomu, abychom opustili zajaté koleje a objevili prostor ticha, prostor, kde může mluvit Pán... Abychom Ho ale mohli uslyšet, znamená to méně našich zbytečných slov, méně mluvit, více naslouchat. Protože „každé slovo, v kterém není láska, je zbytečné...“, jak připomínají velmi moudrá slova.

(EJ)